

Goedenmorgen vrienden.

Ja, ik had eigenlijk deze morgen eens met u willen praten over de achtergrond van vele legenden. Ik weet niet of dat u kan interesseren, maar wanneer wij terugzien op de vroegste geschiedenis van de wereld, dan vinden we daar een hele reeks werkelijke en levende figuren, die in de wereld van de mythe later optreden. Zo kennen wij b.v. de bekende Midgart-slang, die als het wereld-omslingerend serpent ook in de Oriënt voorkomt en die in Afrika bij bepaalde stammen ook genoemd wordt onder de naam Gart.

Het lijkt de mens van heden wat vreemd, dat er zo'n wereld-omspannend monster zou hebben bestaan. Toch is dat eigenlijk wel waar geweest, zij het, dat het niet één slang was, die de gehele wereld omspande. Toen n.l. in het begin van de grote waterdiëren de meercellige wezens ontstonden, was er een groep bij, die zich ging ontwikkelen met een zeer sterk groepsbewustzijn. Het persoonlijk bewustzijn was, zoals bij sommige mierenstammen, aan het geheel sterk onderdanig. Er bestond, wat u zoudt noemen, een soort telepatisch contact en daardoor waren er zeemonsters, die dan een slangachtige hals hadden en die in grote hoeveelheden achter elkaar zwommen, zoals tegenwoordig nog vaak de dolfijnen doen.

Zo ontstond de legende van het zeemonster, het grote monster dat de wereld omspant. Maar, zoals u misschien ook weet, komen er in de legende mensen voor die deze wezens bestrijden.

Toen Atlas de eerste grote haven had gesticht, ontstond er tussen Atlantis en het Keizerrijk Mu een tamelijk levendig verkeer. Het was in de periode dat Atlantis nog niet opstandig was. Gedurende deze tijd was het natuurlijk noodzakelijk op zee de slag te aanvaarden met monsters, die, op mensen uit waren en daaronder behoorde ook deze beruchte kudde zeeslangen en zo is er b.v. een held geweest, die men wel eens Garm Tovic noemde, die zeer waarschijnlijk de voorvader is van de mythologische Thor.

Een tweede held, die naar men zegt, bij hetzelfde transport deze slag heeft meegemaakt was Gynindra en Gynindra duikt waarschijnlijk later in Indië op onder de naam Indra. Er zijn duizend en één van dergelijke vergelijkingen aan te voeren.

Er was n.l. vroeger een wereld, die langzaam en voorzichtig zichzelf opbouwde, gebaseerd op de toenmalige waarden en daarbij ontstond een steeds sterkere strijd tussen mensen en hun voorgangers. Zo kennen wij b.v. het ras der Titanen op aarde niet, maar de Titanen hebben wel degelijk bestaan; de reuzen. Zij waren een van die vreemde tussenschakels die reeds laag teloor zijn gegaan tussen de vroegere geslachten en de homo sapiëns.

Deze Titanen hebben behoord tot de rassen, die rond 80.000 jaar geleden van deze wereld verdwenen, hoofdzakelijk doordat zij zich in grotten verscholen voor grote uitbarstingen en al wat erbij kwam. Nu nog hoort men spreken over de Titanen en bij de Grieken horen wij hoe zij in de afgrond worden geworpen. Elders horen wij hoe zij naar onderaardse rijken gaan, b.v. in Zuid-Amerika, of hoe zij zich terugtrekken, verontwaardigd over de mensheid, zoals in Tibet.

De Heer van de wereld en het onderaardse rijk lijken deze dagen een legende, maar er is een tijd geweest, dat het op waarheid berustte. Men spreekt over grote wonderen en geheimzinnige gebeurtenissen, maar zijn die wonderen en die gebeurtenissen nu werkelijk wel zo wonderdadig geweest? En zijn die gebeurtenissen, wanneer ze worden teruggebracht tot hun werkelijke essentie, eigenlijk wel zo vreemd?

Wanneer wij al deze mythologiën gaan ontleden, dan vinden we

daarin de historie van een vroeger mensheid terug. De historie van grote vorsten, grote helden die soms tot goden werden, zoals Eziër, u waarschijnlijk bekend als priesterkoning en vorst in de eerste trek uit Atlantis en later Osiris zijn godengestalten. Seth is niet alleen bewaard gebleven als de god van het duister maar wij komen hem onder de naam Bemet tegen in helleoverleveringen van vele Semitische volkeren.

Alles wat de oudheid vertelt, is eigenlijk niets dan geschiedenis, geschiedenis die door de mensen niet begrepen wordt. Als wij gaan zien naar mythen als die van Prometheus en de vele anderen, die van de hemel voor de mens iets stelen of grote gaven brengen, dan komen we ook al weer tot de conclusie, dat er hier wel degelijk iets voor te zeggen is als realiteit, want, moge de straf die men daaraan verbindt misschien wat legendarisch zijn, de diefstal zelf is ~~waarschijnlijk een feit.~~ Het is wel zeker, dat in de beginperiode van de aarde in de eerste plaats verschillende, thans niet meer levende rassen, gewoond hebben, in de tweede plaats dat de aarde in die dagen contact heeft gehad, vermoedelijk hoofdzakelijk met Mars, in ieder geval met wezens dus, die niet van de aarde zelf stammen, in de derde plaats, dat een deel van de mensheid de aarde verlaten heeft. Dat klinkt erg fantastisch, utopisch, maar vraagt u zich eens af of het waar zou kunnen zijn.

We vinden n.l. overal beschrijvingen en verhalen, die ons op ~~ruim-~~tevoertuigen wijzen. Enige tijd geleden heeft een van mijn vrienden, geloof ik, u reeds eens verteld hoe wij o.m. in een visioen van Ezechiël en in een beschrijving van Habakuk gegevens vinden die, vertaald in technische termen, zouden kunnen wijzen op mensen met een soort persoonlijke helicopter op ruimteplatformen en dergelijke.

We vinden diezelfde verhalen terug in Indië, waar sommigen op een bloem van vuur naar beneden komen dalen, waar iemand de buitenste ruimte wordt ingeslingerd met een vurige staart als een komeet. Doet u dat niet denken aan Cape Canaveral en zo zou ik voort kunnen gaan.

Al deze legenden schijnen te berusten op de geschiedenis van een lang vergane tijd. Als we aannemen dat de achtergrond van alle legenden en mythen dus ten dele reëel is, dan mogen we ook aannemen dat de lessen, die erin liggen, voor ons praktisch kunnen zijn; want, klaarblijkelijk wordt in de oudheid vernieuwing gebracht, punt 1. Punt 2; klaarblijkelijk is er een grote beschaving. Ik denk hierbij aan de beschrijving van b.v. Pegasus, die later weliswaar het ietwat onbetrouwbaar gevleugelde paard der muzen wordt, maar die toch op zichzelf aangeeft het vliegende en als we dat vliegende paard nu alleen in Griekenland zouden aantreffen, dan zouden we misschien nog kunnen zeggen, nu ja, dat is een mythe, maar de Arabische sprookjes brengen u het gevleugelde of betoverde paard. De Duizend-en-één nacht geeft u daarvan een voorbeeld.

Wij vinden gevleugelde paarden, een adelaar, die mensen meeneemt over verre afstanden, etc., ook in Indië. Verhalen over een vliegende zeboe in bepaalde streken, o.m. in Afrika. We vinden verhalen over een vlieger in een kruisvorm en dat doet me bedenkelijk denken aan b.v. de spin van Fokker, in Zuid-Amerika. Hier wordt kennelijk gezinspeeld op iets wat bestaan heeft; een luchtvaart.

Andere voorbeelden: Water wordt steeds maar weer uit rotsen geslagen, door de hele geschiedenis heen. Nu kunnen we natuurlijk wel zeggen: Die mensen zijn natuurlijk gewoon waterzoekers geweest, wichelroedeloopers dus, maar we kunnen ook denken, vooral wanneer daarnaast ook gesproken wordt over het vervaardigen van meel, dat plotseling verschijnt, voedsel dat magisch verschijnt, enz., aan een mechanische of mentale methode om bepaalde waarden te produceren.

We horen steeds weer van vreemde gewassen, die zo maar aan de mens worden gegeven en dat gaat vanaf een noteboom tot de maïs toe. We kunnen natuurlijk wel zeggen: "Nu ja, er zal hier of daar zoiets ontstaan zijn en daar heeft men allerhand over verteld," maar maïs, precies zoals het tegenwoordig nog voorkomt, zij het misschien met

een ietwat andere korrel op de kolf, een ietwat andere kleur, kan toch geen toevalsprodukt zijn. Het is kennelijk een teeltprodukt. Als zo'n teeltproduct hier op aarde komt, dan moet er een reden voor zijn. Het ontstaat niet spontaan. Nemen we aan, dat in de legende werkelijk iets zit, dat dat gewas op eens aanwezig is, dan moet het ergens vandaan komen. Misschien uit een wetenschappelijk laboratorium? Waarom niet? Tovenars, heksen, spelen overal een rol, zowel in de mythen, waar ze dan een godenvorm krijgen, in de sprookjes, in de eenvoudige overleveringen. Typisch is daarbij, dat deze tovenaars, enz., klaarblijkelijk een grote kennis hebben van de hemelruimten, want ze weten altijd iets te doen met de zon, iemand te sturen naar de zon of een kasteel op de maan, enz., enz., een kasteel in de lucht. Zouden de tovenaars misschien mensen zijn geweest die nu niet meer op aarde vertoeven, maar die eens zijn heengegaan, het geeft niet waar.

Ja, nu staat u daar en nu denkt u natuurlijk allemaal: Wat wil deze spreker, want het is allemaal wel aardig en interessant, maar waarom? Ik zal het u proberen duidelijk te maken.

Wanneer ik al deze mythen zo probeer te ontleden met een achtergrond, dan doe ik dit allereerst om aan te tonen, dat er op aarde een hoogstaande technische beschaving was. In de tweede plaats wordt het steeds weer bannemelijk gemaakt dat een groot gedeelte van dergelijke wonderen met mentale kracht verricht wordt. Er is dus klaarblijkelijk ook een contact met een gemeenschap of een wereld, maatschappij, die de mentale begaafdheden volledig ontwikkeld heeft en daarnaast staat steeds weer de mens.

En wat is nu het typische? Deze mens wordt als een soort tussenpersoon gebruikt. Goden bezoeken mensen en geven hun opdracht. Mensen ontworstelen zich aan het normaal menselijk zijn en vervullen op bovenmenselijke wijze taken, die blijkbaar de goden zelf niet willen of kunnen vervullen en waar tovenaars niet geschikt voor zijn. Denkt u eens b.v. aan Hercules en zijn werken, denkt u aan Aladin, als u het in de sprookjes wilt zoeken, denkt u aan al die figuren, die steeds weer uitverkoren worden.

De mens beschikt klaarblijkelijk over capaciteiten, die noch de mentale, noch de technische maatschappij, uit de oudheid kende. De mens is een zeer bijzonder produkt, dat niet vergeleken kan worden met al die andere wezens. Waarom? Een vreemde vraag misschien, maar laten we er nog een waarom bij voegen. Hoe komt het eigenlijk dat zeer plotseling het menselijk ras verandert, dat het andere capaciteiten gaat vertonen in een periode van toch zeker niet meer dan honderdduizend jaar geleden? Vraagt u zich dat eens af. Wijst dit misschien op het ingrijpen van e.o.a. factor van buitenaf?

Nu kunt u natuurlijk zeggen, nu ja, dat is de paradijstijd geweest, Adam en Eva en de hele mythe. Maar dan nog, waar komt God vandaan, met wie ze wandelen? Die hen klaarblijkelijk maakt tot wat ze zijn? En waar komt die engel vandaan met zijn vlammend zwaard?

Ik stel in de eerste plaats: Er is een oud ras, dat ten dele op aarde gelooft heeft en er waarschijnlijk nog ten dele leeft. Een oud ras verder dat van buiten de aarde is gekomen en met de aarde regelmatig contact heeft gehad. Deze beiden of één van deze rassen heeft ingegrepen in de ontwikkeling van de toenmalige vertebraten en daarbij uit de voorvaders van de aapachtigen, de mens gecreëerd en hem zeer snel door verschillende vormen doen muteren tot hij uiteindelijk een vorm vond, die juist voor de behoefte van één of beide genoemde volkeren, geschikt was. De mens is uitgekozen en gekweekt om een bepaalde taak te verrichten.

Nu kunnen we daarbij natuurlijk alles gaan terugschuiven op de geest. Het lijkt me niet juist om dat te doen. Ik geloof dat we het anders moeten zien.

De geest, de bezielende geest, is van goddelijke origine, dat ben ik met

u eens, maar deze wereld, deze aarde, is geschapen met een bepaald, zeer bepaald doel. Zij heeft een zeer bepaalde taak in het Al. Deze zeer bepaalde taak zal alleen door de mensheid verricht kunnen worden. Ik stel verder: Deze mensheid heeft hiertoe mogelijkheden en vermogens verkregen, die zelfs de verder ontwikkelden, zowel op technisch als mentaal gebied, niet bezaten. Zeer waarschijnlijk een mengeling van beide begaafdheden, waardoor de mensheid zal kunnen optreden als erfgenaam van twee voorgaande beschavingen die, elk op een ander vlak dus, een zeer hoog niveau bereikten.

Vindt u dat aanvaardbaar klinken? Het is eigenlijk fantastisch, hoor, volgens de moderne wetenschap zeker. Ik zou toch graag willen, dat u het zo eens beziet. Ik probeer u dus een korte reeks gegevens te verschaffen, die redelijk zijn en nu ga ik weer naar een volgend punt toe.

Hoe zou het komen, denkt u, dat gelijktijdig in bepaalde streken wordt gesproken over de heren van het verborgen koninkrijk of over de plotselinge activiteit in de z.g. onderwereld. (Een misvatting waaraan de meeste mensen nu eenmaal mank gaan: ze denken dat alles wat beneden leeft, onderwereld is). En aan de andere kant, een reeks van toenemende meldingen van vliegende schotels. Wat dat laatste betreft, moet u die meldingen niet al te zeer nu serieus nemen, want dat mag niet tegenwoordig. Het is zo, dat elke Ufo-melding onderdrukt wordt, tenzij het belachelijk genoeg is, om er een grapje mee te maken.

Maar het aantal meldingen neemt toe. Om u een voorbeeld te geven: Het laatste jaar zijn tenminste 27 meldingen binnengekomen van piloten, ondersteund door meerdere getuigen, die één of meer vliegende schotels hebben gezien. Gedragsspatroon van deze vliegende schotels meestal: 1e: Ze veranderen ontzettend snel van richting; maken geen bocht, maar ze maken een rechte hoek. 2e: Ze zijn geneigd op een vliegtuig aan te komen, het soms gezelschap te houden. Zodra er echter, - wat de laatste tijd veel gebeurt - jagers in de buurt komen (dus vliegtuigen die toch ook boven de geluidssnelheid kunnen uitkomen en die die vliegende schotels moeten onderscheppen), verdwijnen ze met een ontzettende snelheid en groepswijs, bijna zoals een stel koeien op hol slaat wanneer er een trein langs komt. Ja, daar heeft u in de krant niets van gelezen, dat is waar. Dat mag niet meer tegenwoordig.

Beide verschijnselen samen doen vermoeden, dat er dus op het ogenblik een toenemende activiteit is bij de restanten van de oudheid, die ergens beneden de wereld leven en waarschijnlijk ook restanten van de oudheid, die vanuit andere werelden de aarde benaderen.

Wanneer je ontdekt dat beide krachten bijzonder attent worden, dan ga je voor jezelf denken: dat moet wat betekenen. Dan gaan we maar weer kijken of we in de oude mythen iets kunnen vinden. Inderdaad. Wanneer bepaalde afrits (afrits en djinns dat zijn ongeveer dezelfde dingen) van bovenuit de mensheid beginnen te beroeren, dan zie je van beneden uit opeens allerhand kleine wervelingen komen, zandwervelingen, enz., die ook een gestalte als mensen kunnen aannemen en dan is er voor de held in het verhaal iets buitengewoons aan de gang. Dan wordt hij tot vorst gemaakt of misschien achtervolgd. Het noodlot gaat optreden.

In alle legenden en in de meeste mythen heeft de held zelf heel wat in te brengen. Hij heeft heel wat te beslissen. Maar hij kan alleen beslissen hoe zijn eigen reactie en houding is t.o.v. onverwacht van buiten af rijgende omstandigheden. Laten we nu eens net doen of we helemaal gek zijn volgens de moderne mensheid en zeggen: Wanneer activiteiten worden gemeld, vooral natuurlijk bij primitieve volkeren, van onderwereld maar zelfs ook door zeer beschaafde en zeer nuchtere mensen, wordt gezegd dat er toch wel iets eigenaardigs gaande is, gelijktijdig van bovenaf die activiteit toeneemt en we verder moeten constateren dat de door ervaring belangrijk blijkende werking van planeten eveneens gaat culmineren, boven-

dien wetend, dat de aarde zich bevindt in een nieuwe sector van het Al waarin de invloed van Aquarius heerst, wat mochten we dan denken? Dat er klaarblijkelijk een grote reeks onverwachte omstandigheden ontstaat, en dat die onverwachte omstandigheden gepaard kunnen gaan met de noodzaak tot zeer snel besluiten, zeer snel en direct handelen, een direct reageren. Ik neem aan dat u ook dit nog kunt begrijpen en aanvaardbaar kunt vinden binnen het gestelde?

Dan ga ik nu eens dit stellen: De eigen houding van de mensheid zal altijd bepalend zijn voor het werkelijk verloop der gebeurtenissen. Waar beide factoren, die volgens mij op de voorgrond kunnen treden in meer stoffelijke vorm, altijd welwillend zijn geweest tegenover de mens en alleen kwaad hebben veroorzaakt wanneer de mens zelf hiertoe aanleiding gaf, mag verwacht worden dat de mensheid, tenzij ze zelf absoluut kwaad wil, zeer veel goede gaven gaat ontvangen.

Gezien de ontwikkeling van de mensheid op het ogenblik, mag worden aangenomen dat zij b.v. een zekere mate van ruimtevaart machtig zal worden en zo in het Al nieuwe krachten zal ontdekken. Dat zij bepaalde mentale gaven hernieuwd zal kunnen ontdekken, techniek en mentale begaafdheid. Dat het eigen wezen van de mens daardoor wederom een verandering kan ondergaan. Een voordelige situatie, wanneer we alleen kijken naar de stoffelijke factoren.

Wat blijkt nu verder? Aan de hand van astrologische factoren en die spelen ook in de mythen van vroeger wel een rol (alleen op een andere manier dan in de astrologie, die het meer probeert te berekenen) kunnen wij stellen: Alles wat op het ogenblik inwerkt op de aarde, is in de eerste plaats positief en goed. Er zijn echter bepaalde factoren bij, die wijzen op de noodzaak tot direct beslissen. De mens, die aarzelt of de mens, die in zich het kwade wil, angst draagt, enz., zal waarschijnlijk in gevaar komen te verkeren. Hiervoor zijn b.v. de onderlinge verhoudingen van de Zon, Uranus en Saturnus aansprakelijk en zijn er nog een paar te noemen.

Veranderingstoestand nabij. Hoe lang zal die veranderingstoestand duren? Wanneer we aannemen, dat de tijdsaanduidingen in de verschillende mythen en legenden ongeveer juist geweest kunnen zijn. overdrijvingen als b.v. het nemen van jaargetijden als een jaar, enz., terzijde stellende, dan komen we tot een gemiddelde periode van enkele honderden jaren. Bij die enkele honderden jaren schijnt zich, (ik grijp alweer naar de mythen en de legenden) de ontwikkeling als volgt af te spelen:

Eerst een periode van realisatie. De mens moet zich wennen aan zijn nieuwe mogelijkheden en omgeving. Een tweede periode van het scheppen van contrast. In beide perioden een zekere gebondenheid, doordat men niet precies beseft hoe die andere krachten u kunnen regeren en op welke wijze dit nu allemaal zal kunnen geschieden.

Daarna een periode van het hernemen der vrijheid in overeenstemming met de nu wel bewust erkende krachten, die hen leiden. Daarna een verwerpen van deze krachten, een zelfstandig verder gaan, waarbij men toch later weer, maar nu uit eigen kracht en vermogen, die oude kwaliteiten of krachten of goden ontmoet.

Dit schema, berekend volgens de normen, die men ongeveer stelt in die oudheid, zou in zijn geheel dus twee à driehonderd jaar kunnen bedragen.

Een eerste periode zal dus ongeveer 20 jaar zijn. Gesteld; Eerste impulsen voor deze veranderingen, komen rond het einde van dit jaar, het begin van het volgende jaar. Dan volgt hieruit, dat de eerste 20 jaren sprake moet zijn van een realiseren van de nieuwe omstandigheden. Dat eerst daarna een erkennen, een nieuw begin, dus een nieuw concept van de wereld geschapen moet worden en dat we pas daarna verder kunnen gaan. De rest gaat u voorlopig niet aan.

Wat is kenmerkend bij elke vernieuwings-mythe? Dat degeen, die

geboren wordt of geschapen wordt, enz., enz., zonder meer zijn God als normaal aanvaardt. Hij spreekt niet over verschillen en over gelijkenissen, voor hem is alles aanvaardbaar. Conclusie: Degenen die verwondering tonen, degenen die zich niet thuis kunnen voelen onder nieuwe condities, zullen waarschijnlijk wel verdwijnen. Wat overblijft is alleen datgene wat zich kan aanpassen. Aanpassingsvermogen noodzakelijk.

Wandelen met God. Iets wat regelmatig terugkomt, in de meest verschillende vormen. Het is wel zeker, dat de mens, die zich in die eerste jaren op de juiste wijze oriënteert, contact moet krijgen met andere krachten, ik wil ze geen goden noemen. Krachten die hoger staan dan hij, die hem in staat zullen stellen om zijn aanpassing op de juiste wijze te voltooien.

Dan moet gesproken worden van de noodzaak tot een juiste instelling bij de mens, gepaard gaande aan de juiste overgave aan de hogere krachten. Is die conclusie aanvaardbaar?

Nu vrienden, dan kan ik mijn betoog gaan beëindigen. Zeg nu eens, dat op dit ogenblik reeds zowel uit wat u desnoods onderwereld kunt noemen, als uit de ruimte, stoffelijke beïnvloeding plaats vindt; en nu niet à la Adamski of zo, maar reëel, stel verder, dat grotere geestelijke krachten zich eveneens daarmee bezig houden en ten derde, stel dat cosmische krachten dreigend werken en het de mens onmogelijk maken deze dingen op den duur te negeren. Dan zal de vraag wel zijn: Wie past zich het juist, het snelst en het meest overtuigend aan, want die kan zowel met de hogere geestelijke krachten als met de andere genoemde factoren een nauwer een juister, een beter contact krijgen. Deze zal a.h.w. de naamgever worden, zoals Adam eens was volgens de paradijs-mythe-, voor vele aspecten van de nieuwe wereld. Daarom is het noodzakelijk dat de mens van heden zich vrij maakt, niet tot een bandeloosheid of zoiets, maar vrij om ook het ongekende, het nieuwe te aanvaarden als natuurlijk. Om alle feiten en verschijnselen voorlopig desnoods als facevalue aan te nemen en pas later, wanneer een voldoende contact bereikt is tot naamgeving, dus een gebruik maken daarvan, over te gaan.

De mens van heden, die de juiste instelling weet te vinden, die zich op de juiste wijze aanpast aan de vernieuwing, zonder angst, zonder al te grote begeerten, maar vrijelijk aanvaardend wat er plaats vindt, zal voor zich een voor de wereld dus, zeer veel goeds doen, en sneller dan anderen kunnen begrijpen wat zich in deze dagen feitelijk afspeelt.

Dat is mijn betoog en nu hoop ik maar, dat het u niet alleen wat de oudheid betreft, geïnteresseerd heeft, maar dat het u ook voor de nieuwe tijd enige ideeën heeft gegeven, al is het alleen maar de reden waarom u vrij moet zijn, de reden waarom u moet leren aanvaarden, enz., enz.,

Nu geef ik het woord aan de tweede en dan spijt het ons, voor deze bijeenkomst tevens laatste spreker. Ik wens u een prettige Zondag toe.

:-:-:

Goedenmorgen vrienden.

Ja, wat moet je daar nu van zeggen? Het klinkt als een buitengewoon fantastisch iets en al is het allemaal wel aardig en redelijk aan elkaar vastgeknoopt, als een redelijk mens zou je er eigenlijk kleine bezwaren tegen moeten maken. Maar nu ga ik het dan even over een ander boeg gooien, want wat onze vriend zoëven heeft gezegd is feitelijk juist. Het is wel niet zoals u het zich denkt, dus helemaal zoals de mensen zich op het ogenblik kleine groene mannetjes van Mars denken, nietwaar en die grote verbleekte witte reuzen met hun lange baarden, die daar ergens in een onderaards rijk rondscharrelen, zo is het nu wel niet precies, er zijn nog wel wat andere dingen bij, maar er zit toch voldoende bij om te zeggen: "Nu ja, wanneer we dit desnoods alleen symbolisch nemen, dan hebben we

toch eigenlijk nog reden genoeg om een juiste instelling te zoeken, een juiste houding aan te nemen. Want u zit hier nu zo gezellig bij elkaar en u bent bereid op deze morgen desnoods alles ook voor zoete koek aan te nemen, later kunt u gaan protesteren, maar op het ogenblik neemt u het aan.

Maar nu moet u mij eens vertellen wat heeft u nu eigenlijk voor gevoelens zo? Raar, hè? Gekke vragen, die een mens nooit vragen moet, want dan voelt hij zich toch verplicht om je te beduvelen. Maar vraag je eens af: Wat voel je nu zo van deze tijd? Een beetje bang? Nee. Ongerust? Of misschien, wanneer komt het nu eindelijk? Nee, ook niet. U zegt het allemaal mooi, maar ik vraag niet wat u zegt maar wat u denkt, hoe u denkt erover?

Nu moet u eens luisteren, nu bent u eigenlijk nog in een uitzonderingspositie: Want u hebt er al zoveel over gehoord, dat als ze u nu komen vertellen van een grote verandering dan zegt u God, dat wist ik allang en dan gaat u rustig verder. U bent wat dat betreft al half dood gepraat.

Maar hoeveel mensen staan er buiten, die nu pas beginnen te merken dat er iets aan de hand is? Hoeveel mensen zijn er niet in deze dagen onrustig? Laten we daar nu eens mee beginnen. En nu kunt u zeggen, dat het niet zo is, maar ik garandeer u dat, wanneer u zo door de stad heen gaat en u praat links en rechts, dat u op de tien keer dat u probeert een visje uit te gooien, zeker zes à zeven keer best hebt, al is het alleen maar over die dagen in Februari.

De mensen zijn onrustig en snappen helemaal niet waar het vandaan komt. De mensen worden innerlijk in oproer gebracht. Dat innerlijk oproer kunnen we wijten aan de sterren en aan de omstandigheden. We kunnen het wijten aan de atoombom, het geeft niet wat voor reden we opgeven, maar één ding is zeker: Als je de mensheid zoudt moeten zien gevoelsmatig, dan zit de grootste helft één en twintig ~~tweeën twintig~~, dat het goed gaat. Ja, Waarom? Omdat die mensheid verduveld goed weet, dat zij zich niet meer kan aanpassen aan de huidige toestand, omdat ze voelt dat er een verandering moet komen of dat de mensheid ten onder gaat. Omdat ze aanvoelt, dat die mensheid te rijp is geworden om het eenvoudig brute geweld en de machtsregering te aanvaarden van vroeger. Omdat die mensheid aan de ene kant in zich voelt, dat er een noodzaak is tot naastenliefde, tot contact met je medemensen en aan de andere kant men nog steeds dat oude idee heeft van: Mijn bezit, mijn waardigheid, mijn leer, mijn dit, mijn dat, is iets bijzonders. Zegt u nu maar eens dat het niet waar is.

De doorsnee mens weet eigenlijk niet meer wat hij moet doen. Het ene ogenblik roept hij om vrede en het volgende ogenblik wil hij een ander de oorlog verklaren. Waarom? Omdat de mensheid alleen al krachtens haar eigen bereiking, haar eigen bewustzijn, haar maatschappelijke opbouw en al wat erbij hoort, op het ogenblik op het kruispunt van wegen staat. Emotioneel is de mensheid niet in staat om alles wat hier gebeurt op het ogenblik te begrijpen. Ze kan het niet verwerken.

En als u van die kant uitgaat, dan komt u ook tot de conclusie dat er een noodzaak is tot verandering. En dan kunnen we allemaal zeggen, dat wij zo rustig zijn nou, ik weet het niet. Ik ken mensen die zeggen altijd, dat ze heel erg rustig zijn en dat geloof je dan behalve wanneer je die ene kast per ongeluk opendoet, want daar staat een noodvoorraad waarmee je een weeshuis gedurende twee atoomoorlogen zou kunnen voeden. Ja, u lacht erom, maar het is waar.

En wanneer je dat doet ben je niet rustig, dat is logisch. Dan ben je in feite bang, dat er iets gebeurt, al ben je aan de buitenkant niet zo bang. Vrienden, we weten allemaal, dat er wat te gebeuren staat. De grote vraag is alleen maar wat. De een doet het in sociale verzekeringen, de tweede zoekt het door een lijfrente, de derde door het omzetten van zijn kapitaal in allerhand gemakkelijk transporteerbare waardeartikelen en de vierde door het opslaan van een noodvoorraad. Iedereen

doet op zijn manier iets. Iedereen zoekt naar zekerheid, want 'r gaat wat gebeuren. Wanneer dit in de mensheid leeft dan zal het alleen krachtens het bewustzijn van de mensheid ook uiteindelijk plaats vinden. Als je honderd mensen bij elkaar zet en je doet ze verwachten, dat er iets gaat gebeuren, dan garandeer ik u dat er negen en negentig zijn die iets zien gebeuren, zelfs als er helemaal niets is. Dan gaan ze handelen alsof er iets gebeurd is en dan is er dus in feite een verandering opgetreden. Kunt u het volgen? Dat is nu doodgewone psychologie.

En nu zeg ik er nog eens iets achter: We weten dat een hele hoop mensen, en vooral jongere mensen, op het ogenblik kotsmisselijk zijn van die oude maatschappij. En dan zeggen ze: "Ja, kijk nu eens aan, ze gaan op het ogenblik allemaal maar tegen alles in. Jeugdbenden meneer, fokken, terwijl ze nog minderjarig zijn. God weet wat ze nog meer uitspoken. Dat is toch wel verschrikkelijk. Ja, een verzet en een heel groot verzet, maar waarom is dat verzet er? Klaarblijkelijk, omdat het noodzakelijk is, omdat de mensheid een situatie heeft geschapen die b.v. voor de jeugd emotioneel niet meer te verdragen is.

Nu hebben ze indertijd eens een paar aardige experimenten gedaan. Er waren een paar psychiaters die hadden een hele hoop centen, die hebben een schoollokaal genomen in de vakantietijd. Daar hebben ze alerhand aardewerk gezet en spiegels en weet ik wat nog meer. Toen hebben ze al die lieverdjes van zeven, acht jaar losgelaten met hamers en zagen, en precies laten doen wat ze wilden. Weet u wat het gekke was? De eerste twee weken van de vakantie hebben die kinderen alles kapot geslagen. Toen hebben ze twee weken een beetje gespeeld erin met verveling en de derde twee weken begonnen ze de zaak zelf op te knappen. Toen hadden ze meer dan genoeg van de rommel. En die kinderen, die dat experiment hebben doorgemaakt, bleken later in staat om zich te bedwingen, om geen ruiten in te keilen en zo. Daar hadden ze geen behoefte meer aan.

Een ander voorbeeld. U weet hoe het hier in de maatschappij gaat, nietwaar? We zijn allemaal overtuigd van de heiligheid van het huwelijk en van de monogamie en zo, maar schele ogen en gedachten worden er plenty gemaakt. En nu mag u zeggen, dat het lichtzinnig is, maar het is waar. Nu moet u eens gaan kijken. Er zijn primitieve gemeenschappen, waarin die jongens en meisjes maar scharrelen. Er is helemaal niets geen verplichting, niets geen band. Ze gaan hun gang maar. Maar nu het vreemde. Dat duurt misschien een paar jaar, maar dan ontstaat een binding, dus zonder uiterlijke banden, een gezinsbinding tussen man en vrouw, die klaarblijkelijk veel dieper en veel intenser is dan 99 van de soortgelijke banden, die op het ogenblik hier in de westerse wereld nog altijd als onze wet optreden. Klaarblijkelijk wordt in vrijheid de juistere houding gevonden en bepaald, wordt het juistere contact gevonden en bepaald. Klaarblijkelijk kan alleen door een verzet tegen de huidige regels, de mens in staat worden gesteld om zich aan te passen aan zijn werkelijke noodzaak en behoeften.

En wanneer ik dat nu zo stel, dan moeten we ook redelijk zijn en zeggen: Natuurlijk komt er een periode, dat het een beetje oproerig is en dat het mis schijnt te gaan, dat er gekke dingen gebeuren. Maar die is noodzakelijk om de mensheid een patroon te geven waarin ze in vrijheid goed kan leven.

Dan is er nog iets. Die kinderen die die zes weken van sla-maar-kapot-wat-je-wilt hadden doorgemaakt bleken veel beter te leren hun concentratie tijdens de lessen was aanmerkelijk hoger, ja vergeet niet hoor, het is van de University of Michigan, die dat heeft vastgesteld. Daar hebben ze een hele studie van gemaakt. Ze bleken b.v. vlotter te lezen, een beter voorstellingsvermogen te hebben, kortom, hoe moet ik het zeggen veel vlotter, veel verder te gaan met hun begaafdheden, dan andere kinderen die deze periode van uiting

niet hadden doorgemaakt.

Zo blijkt dus ook, dat in die primitieve maatschappijen de volkeren die op deze basis denken en leven, over het algemeen bepaalde begaafdheden als spoor zoeken, noem maar iets, jacht, het juist vinden, instinctief haast van gronden voor landbouw e.d., beter tot stand brengen dan stammen die anders zijn. Het aanpassingselement is veel groter, de ontwikkeling van de noodzakelijke eigenschappen veel vlotter. Dan betoog ik alleen op grond van de noodzakelijke verandering: a. (Ik ga het maar net doen als mijn voorganger). Er komt een hele hoop verwarring en u zult wel eens met uw wijze hoofden staan te schudden over alles wat er nu gebeurt. Maar alleen daardoor kan een vernieuwing ontstaan op een vrije en vrijwillige basis, waarbij de mensheid kan komen tot volle ontplooiing van zijn gaven en begaafdheden, die het op het ogenblik maar half half doen en zo zich kan aanpassen bij de geestelijke en stoffelijke noodzaken van de komende tijd.

Degen die niet wil lezen in die oude mythen, die dat een beetje gezocht vindt, die moet alleen eens even kijken naar wat er nu is aan denken aanvoelen, aan reacties en dan zal hij voor zichzelf moeten toegeven: Ja, het is logisch, er moet een verwarring ontstaan, er moet een omwenteling komen, want alleen dan is een redelijke aanpassing van de mensheid te verwachten, kan de mensheid voortbestaan. En als hij dan een heel klein beetje geloof bezit: Nu, ja God zal ons toch wel niet helemaal willen uitroeien. En als hij bovendien nog wat weet van de geest, dan zegt hij: Per slot van rekening God is Liefde, kan hij nu al die arme geesten in het zweet huns spookachtigen aanschijns laten doorploeteren, terwijl het toch niets uithaalt?

Ik bedoel, door al dat werk, die mensheid die blijft wel bestaan, maar de zaak gaat door elkaar. Gaat het dan allemaal door elkaar? Ja, dan zijn we eindelijk eens in staat om te zeggen: Hier is een mensheid, die de feiten kan accepteren, of dat dan komt uit de z.g. onderwereld of uit vliegende schotels of ergens anders vandaan, dat interesseert ons niet. Ze kan zich aanpassen aan hetgeen zij zelve verwerft en bezit en aan hetgeen haar van buitenaf benadert en ze kan er inderdaad het beste van maken. Dat is noodzakelijk, wil de mens kunnen beantwoorden aan Aquarius.

Tussen twee haakjes, weet u wat ook zo gek is? Dat binnen b.v. zo'n jeugdbende, wat ik dan verder beschreven heb over die kinderen en zo, over het algemeen een veel grotere naastenliefde en een veel grotere onderlinge trouw en betrouwbaarheid bestond dan in de doorsnee maatschappij normaal is. De mens die zijn onderdrukte complexen af kan reageren is klaarblijkelijk trouwer, betrouwbaarder en beter dan een ander. En alleen daarom is het al levenswaardig, dat de komende tijden de mens daartoe de gelegenheid geven.

Ik zou zeggen, ik ben wel niet van het Leger des Heils geweest, maar zo bezien kun je zeggen: Alles wat er op de wereld is, voert tot het goede, dus looft en prijst de Heer. Geen reden tot pessimisme, zolang je niet aan het oude blijft vastkleven. Ja, als u zo kleverig bent, nou ja, dan is er toch weinig meer aan te doen, kleeft u dan rustig verder.

Zo vrienden, dat is mijn visie hierover. Misschien wel niet erg in de vrome Zondagsstijl, maar als aanvulling misschien toch wel bruikbaar. Nu mag u zelf nog zeggen of we zullen sluiten met een bepaald onderwerp.

Toewijding

Ja, wat moet ik daar nu van maken? Ik wijd mij toe aan u, o Heer, Dat klinkt buitengewoon mooi, maar wat betekent het eigenlijk? Ik werk vol toewijding, ja, maar ben ik nu

aan mijn werk toegewijd of aan mezelf of, aan mijn belangrijkheid, of wat dan ook? Een verduveld moeilijk woord, weet u waarom? Doordat het een van die lege woorden is, die een mens altijd gebruikt wanneer hij een houding wil omschrijven waarvan hij de werkelijke oorzaken en drijfveren liever voorbij gaat. Neem me niet kwalijk hoor, ik probeer graag nuchter te zijn. Ja, u mag erom lachen, daar gaat het niet om, maar het is toch zo?

Ja, ik zal er toch wat van maken, maar dan moet u me niet kwalijk nemen, wanneer ik dan toewijding op een heel ander manier ga interpreteren dan wat gebruikelijk is, zoiets hoogdravends hè, wegens toewijding en betoonde trouw een ridderorde. Als je te ver doorsteekt, val je flauw net als die soldaat.

Toewijding.

Ik erken in mijzelf een diep geheim, een lichtende kracht, een macht die mij omsluit. En die zich door mij soms wel uit.

Het is een stilte, als een wijdingsvolle kathedraal, Waarin een lang vervlogen taal in oude gezangen weer plechtig zingt en klinkt. Mij doordringt dit al en zo voel ik mij gewijd. Gewijd door dat wat in mij leeft, niet door mezelf.

Gewijd door wat mij waarden geeft. En niet de waarden die ik mijzelf alleen vergaar.

Ik voel mij in het licht geheim waar en rein en daarom wend ik aan dit al mijzelf toe. En heb ik zo mij zelve toegewijd aan dit geheim dat in mij leeft.

Ofschoon het mij soms spijt dat dit geheim geen antwoord geeft wanneer ik zelve daarom vraag. Maar ik draag dan dit gebrek en wijd mij toch toe aan het geheim, wetend alleen zó kan ik tevreden zijn met het ik, met het beperkte ego-leven der stof en het zweven van de geest.

Alleen zo kan ik onbevreesd verleden en de toekomst samen in het aangezicht weer zien. Daarom wijd ik mij toe aan het geheim dat in mij leeft en noem het de God, die ik dien.

Weet u, het lijkt me altijd een foute opvatting dat je jezelf kunt wijden, dat is zo echt Napoleontisch. Hup, neem die kroon maar op en plant hem maar op je hoofd. Maar gewijd moet je eigenlijk worden door iets anders, moet boven jezelf verheven worden en pas dan kun je gaan spreken over toewijding, omdat je dan jezelf richt op dat wat je verheft boven dat wat je was.

Nu moet u mij niet kwalijk nemen, dat ik het alleen in die zin zie en dat ik die ijverige, naarstige toewijding waarmee de wereld zo graag te koop loopt altijd met een korreltje zout neem, omdat ik altijd achter dergelijke toewijding de vraag vermoed: Wat wordt ik er beter van? Al is het alleen maar de Huisorde van Oranje-Nassau, nietwaar? Vrienden, dit is mijn bijdrage geweest en tot mijn spijt tevens laatste. Ik had u graag met een gunstiger indruk naar huis laten gaan. Het is altijd gemakkelijk hè, als je iets slechts van jezelf zegt dan zal een ander wel het goede zeggen. Dat is altijd erg prettig dan hoef je jezelf niet te loven. Dat kan ik u aanbevelen, dat is een heel praktische methode.

Goed, vrienden, we moeten dus onze bijeenkomst besluiten. Ik hoop, dat deze Zondagmorgen, al was hij dan misschien niet zo kerks en zo gewijd, u toch het een en ander te denken heeft gegeven, en misschien ook een klein beetje moed en voor het heden en voor de toekomst.

In ieder geval een prettige dag met weinig klappertanden, weinig rillen, veel innerlijke warmte, innerlijk vuur en vreugde. Het beste.